

[Undervisningsministeren.]

fremhævede, at afskaffelsen måtte ledsages af en tilladelse for Statens Uddannelsesstøtte til at indhente oplysninger om forældrekøkonomien hos skattemyndighederne.

Ved lovforslaget gøres der undtagelse fra de bestemmelser i skattelovene, der pålægger skattemyndighederne ubetinget tavshedspligt med hensyn til de oplysninger om skatteydernes indtægts- og formueforhold m. v., som de under varetagelse af deres hverv kommer til kundskab om. Behandlingen af støtteansøgninger, der omfattes af nærværende lovforslag, vil imidlertid blive tilrettelagt således, at kun den centrale administration, Statens Uddannelsesstøtte, får kendskab til de hos skattemyndighederne indhentede oplysninger om forældrenes økonomiske forhold. Fremgangsmåden vil blive den, at ansøgning om støtte indgives til det lokale stipendienavn, der videresender den til Statens Uddannelsesstøtte med ansøgers anmodning om, at Statens Uddannelsesstøtte indhenter oplysninger hos skattemyndighederne, hvorefter ansøgningen vil blive behandlet manuelt i Statens Uddannelsesstøtte. De indhentede oplysninger vil herefter blive henlagt sammen med ansøgningen i Statens Uddannelsesstøttes arkiv til opbevaring i det pågældende og følgende støtteår, og kun de i Uddannelsesstøtten ansatte vil have adgang til oplysningerne. Der skulle herved være skabt god sikkerhed omkring anvendelsen og opbevaringen af disse oplysninger.

For så hurtigt som muligt at kunne imødekomme det utvivlsomt store støttebehov for den her omhandlede gruppe af uddannelsessøgende skal lovforslaget træde i kraft straks ved bekendtgørelsen i Lovtidende, og de i henhold til lovforslaget indhentede oplysninger vil blive tillagt virkning for tildeling af støtte fra 1. august 1972. En snarlig vedtagelse af lovforslaget vil således være af afgørende betydning for de uddannelsessøgendes støtteligeheder i indeværende støtteår.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Her ved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Mobilitetsfremmende ydelser, bo-

bælsbetingelser, nyuddannedes ret til dagpenge, pensionisters ret til arbejdsløshedsdagpenge m. v.).

Lovforslaget indeholder regler om en række forbedringer af de mobilitetsfremmende ydelser i afsnittet om arbejdsformidling i den nugældende lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

Forslaget indeholder desuden visse ændringer i lovbestemmelserne om de lediges fremmøde hos arbejdsformidlingen, idet der herved sigtes på at skabe grundlag for en ajourføring af de nærmere, administrativt fastsatte regler for de lediges kontakt med arbejdsformidlingen, afpasset efter den i gangværende omstrukturering af arbejdsformidlingen på regional basis.

I øvrigt indeholder lovforslaget ændringer af en række bestemmelser i afsnittet om arbejdsløshedsforsikringen. Disse forslag er begrundet i et ønske fra regeringens side om at forbedre mulighederne for at sikre sig eller bevare ret til dagpenge under ledighed særlig for nyuddannede og for pensionister samt for arbejdere, der er ramt af en arbejdskonflikt, som de ikke selv er deltagere i.

De foreslåede bestemmelser vedrørende de mobilitetsfremmende ydelser må ses på baggrund af overvejelser i forbindelse med behandlingen af lov nr. 93 af 24. marts 1972 om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring. Ved dette lovforslag skete der bl. a. en forhøjelse af grænsen for størrelsen af arbejdsløshedsforsikringens dagpenge i forhold til lønnen, og i tilknytning hertil blev det spørgsmål rejst, om de forhøjede dagpenge kunne tænkes at virke mobilitetsfremmende i geografisk henseende.

Hertil udtalte jeg dengang, at eventuelle mobilitetshæmmende virkninger af forøgede dagpenge ville blive søgt overvundet ved forbedringer af de mobilitetsfremmende ydelser. Det nu foreliggende forslag tilsigter i overensstemmelse hermed at forøge den geografiske mobilitet til gavn for både lønmodtagere og arbejdsgivere.

Idet jeg i øvrigt skal henviser til forslaget og de dertil knyttede ret udførlige bemærkninger, skal jeg kort nævne de vigtigste forbedringer:

Tilskuddet til merudgifter ved dobbelt husførelse foreslås forøget fra 20 kr. til 30 kr. om dagen i de første 6 måneder; samtidig hermed udvides adgangen til at yde rejse-

[Arbejdsministeren.]

hjælp til hjemrejse fra 1 gang månedlig til 1 gang ugentlig. Rejsehjælp foreslås ydet også til en arbejdssøgendes ægtefælle i tilfælde, hvor arbejde søges uden for hjemstedet. Det er desuden vedtaget, at der inden for den eksisterende lovgivnings rammer af arbejdsdirektøren gennemføres en forøgelse af satserne for starthjælp og etableringshjælp, ligesom man vil gå over til at yde bolighjælp som lån på lempelige vilkår i stedet for som hidtil garanti for lån.

Ved den revision af loven, som blev gennemført i 1970, bevirkede reglen om 1 års medlemskab som betingelse for adgang til dagpenge, at enkelte nyligt anerkendte arbejdsløsheds-kasser ville få ringere vilkår end tidligere for nye medlemmers adgang til dagpenge under ledighed. Problemet ordnedes midlertidigt ved en overgangsbestemmelse med henblik på nærmere overvejelse af en permanent løsning. Disse overvejelser er nu tilendebragt med en enig indstilling fra landsarbejdsnævnet og arbejdsdirektoratet om en udbygning af lovens § 54. Herved bliver den særlig lempelige regel for de unge, der har gennemgået en lærlingeuddannelse, gjort generelt gældende for alle, der har gennemført en egentlig erhvervsmæssig uddannelse til et fagligt område med arbejdsløshedsforsikring, således at uddannelsesformen ikke længere skal være afgørende for adgangen til at sikre sig imod følgerne af arbejdsløshed.

Dette kan også få betydning i forbindelse med udviklingen af de nye erhvervsmæssige grunduddannelser.

Fra Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke og i øvrigt fra anden side har der været rejst kritik af den gældende bestemmelse om, at medlemmer, der oppebærer privat pension efter at være afskediget på grund af alder eller svagelighed, skal opfylde særlig strenge arbejdskrav for at kunne oppebære arbejdsløshedsdagpenge.

Regeringen er enig i, at denne kritik er velbegrunderet, og foreslår bestemmelsen ophevet. Herved øves retfærdighed over for nogle ældre, som ofte på grund af en beskeden pensionsydelse er blevet ringere stillet end andre i tilsvarende situation, men ændringen kan yderligere bevirke, at nogle ældre gennem arbejdsløshedsforsikringen be-

varer tilknytningen til arbejdsmarkedet noget længere end efter de hidtidige regler.

Endelig fremsættes forslag om ændringer i bestemmelserne om adgangen til arbejdsløshedsdagpenge for medlemmer, hvis ledighed skyldes, at de er ramt af strejke eller lockout. Ændringen tilsigter at sikre, at kun medlemmer af en arbejdsløsheds-kasse eller -afdeling, inden for hvis faglige område konflikt er iværksat, udelukkes fra dagpenge.

Herom og om det øvrige i forslaget indeholdte henviser jeg til lovforslaget og de dertil knyttede udførlige bemærkninger.

Jeg anbefaler herved lovforslaget til folketingets behandling.

Hermed har jeg endvidere den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om arbejderbeskyttelse. (Sikkerhedsrepræsentanter, børns arbejde, statistik over arbejdsulykker, arbejderbeskyttelsesfondets midler m. v.)*

I sin betænkning af 16. november 1968 henstillede folketingets udvalg vedrørende forslag til ændring af arbejderbeskyttelseslovene, at det blev taget op til overvejelse, hvorvidt bestemmelserne i de tre arbejderbeskyttelseslove burde samles i én lov, og hvorvidt udviklingen havde medført, at forhold, som i gældende love er udførligt reguleret i selve lovbestemmelserne, burde reguleres ved administrativt fastsatte bestemmelser.

På denne baggrund anmodede arbejdsministeriet arbejdsrådet om ved det af rådet nedsatte lovudvalg at tage de rejste spørgsmål op til overvejelse.

På grundlag af drøftelser i lovudvalget nedsatte hovedorganisationerne i december 1970 et fællesudvalg til viderebehandling af spørgsmålene hovedorganisationerne imellem.

Fra fællesudvalget fremkom i september 1972 en rapport til arbejdsrådet bl. a. indeholdende en række for hovedorganisationerne fælles synspunkter på videreførelsen af lovrevisionsarbejdet. I rapporten gives bl. a. udtryk for tilslutning til ønsket om samling af de 3 arbejderbeskyttelseslove i én lov og til, at alene hovedbestemmelser fastsættes i lovsform, medens detaljbestemmelser, herunder særregler for enkelte brancher, fastsættes administrativt.